

Xurravins, xurravines, distingida concurrència que m'escolteu,

El cas és que les nostres digníssimes autoritats i d'altres organitzadors de la Festa Major han volgut que enguany siguem, vatua l'olla, precisament el meus representats i jo mateix, els xurravins ciclistes, altrament coneguts com a Xurribikers, qui us adrecem unes paraules i us expliquem quelcom.

No veig per enlloc en què s'assembla un pedal i un monòleg des d'un balcó però no serem nosaltres qui els fem el lleig, que més val estar-hi bé amb les autoritats, i per això m'apresso a dir-vos-en quatre de fresques.

Efectivament, som quatre arplegats que, a banda de guanyar-nos la vida i provar de fer contenta la parentela cadascú tan bé com pot, ens dediquem a vegades a passar l'estona fent rodar els pedals, amunt i avall, per indrets propers i no tant, per terreny planer i també costerut.

Ja fa ben bé quinze anys que ho fem i val a dir que l'aportació més popular i coneguda és l'organització de la cursa de cada any, la Montaltbike molt concorreguda i amb creixent prestigi, reforçat encara més per la perseverant participació del pal de paller, del cap visible, del guia espiritual del poble que, convenientment guarnit, apareix algun any desafiant el fred hivernal en el moment de la sortida i l'arribada. A veure si aquest any també el poguéssim arribar a veure en algun control de la cursa.

Menys agosarat i rutilant resulta el tarannà del cap de negociat de xerinoles, piscolabis i gatzares, que se sol conformar amb la tradicional pedalejada popular, que supera, això sí, amb suficiència i esperit participatiu exemplar, en calça curta, samarreta i ulleres de sol, sense lluentons i sense emmidonar el bigoti ni el serrell.

Arreplegant els detalls bons de l'un i de l'altre encara en fariem mig ciclista.

De qui no se'n coneix cap inclinació pel noble art de la "pedalamenta" és precisament a qui més se l'hi hauria de suposar, al senyor Pinyol, o Puniol, o Sunyol... ara no em ve a la memòria!. A qui ningú no recorda haver vist mai muntat ni a una bicicleta ni a res que s'hi assembli. Quina manera de donar exemple!. No amaguis el cap sota l'ala com els periquitos i prepara una bona subvenció.

I què voleu que us digui dels senyors opositors a la butaca consistorial. Homes i dones: com carall voleu asseure-us-hi sense, si més no, fer veure que participeu a la Montalt Bike! Que no ho sabeu allò de l'oportunitat! Que s'ha de saber ser al lloc adequat en el moment adequat! Ai, Ai, Ai...

Però si alguna cosa hem de lamentar, i això ens cou a l'ànima, és la inexistència de personal femení quan de pedalejar es tracta, tot i que és just de reconèixer que sí que s'hi

pot comptar en tasques logístiques i organitzatives. Au va, nenes! Animeu-vos i ja veureu que som bona gent i molt trempats.

Capriciosos com som, ens agrada, ves quina cosa, solcar camins i corriols, senders, pistes de muntanya i altres paratges feréstecs, sempre en contacte estret amb la natura. Quina creu... Tan fàcil que seria fer com tants altres: passar-nos a la roda estreta i fer-nos amics de l'asfalt.

La nostra dèria ens obliga a salvar creixents dificultats, cada dia més, sempre a la recerca del terreny de joc adequat. I sense pèls a la llengua us he de dir que en aquest aspecte els santvicentins som molt especialment perjudicats.

Resulta incompreensible, però increïblement cert, que avui, ben entrat ja el segle XXI, no hi hagi manera possible d'assolir el pas estratègic de la Ferradura ni l'indret dels Tres Turons per cap camí transitable, sense sortir del terme.

Avui, mal que ens pesi, Sant Vicenç roman en part confinat, sense sortida pel nord, en una lamentable situació que no te parió cap altre municipi del Maresme. Vegeu els pobles dels voltants i adoneu-vos de quantes alternatives disposen per fer el que no podem fer nosaltres.

Anys enrere, en temps de l'“espíritu nacional”, hi havia qui proclamava ufanós que Sant Vicenç encarnava ni més ni menys que el rovell d'ou del Maresme, o el que és el mateix, que érem tots plegats uns privilegiats de poder gaudir d'una ubicació geogràfica i un entorn tan agraciats, doncs ja se sap que no està a l'abast de tothom el fet de poder jaure apaciblement entre dòcils turons i platges assolellades, tot plegat amanit amb un clima que ja voldrien per a ells tants europeus.

El que no comptaven segurament és que poc temps més tard tot es veuria afectat per una sobtada transformació: els turons encara hi són, de moment, però només per mirar-los de lluny i allà on s'encabia el rovell ara només hi ha uns estranys prats verds de reg pels quals no es pot pasturar, plens de forats i moltes cases encadellades.

Així doncs, aviat seran fets els comptes i haurem d'admetre que ateses les dificultats per transitar pel nord mutilat i pel centre foradat, Sant Vicenç romandrà tancat.

Només ens queda la platja. I de fet, no us penseu, que tampoc no seria tan mala idea i gens convencional. Algú ha vist mai un ciclista lluitant contra l'immens soral i les onades alhora? Doncs aquí tenim una idea per anar madurant Sr. Alcalde. Ja el veig amb unes rodes ben amples i un flotador a cada costat practicant en la piscina coberta tot comprant en el supermercat.

Així les coses, haurem d'estar d'acord que no resulta gens fàcil i que requereix de grans dosis d'imaginació el fet de fer un simple passeig el diumenge pel matí, i no vulgueu saber les que ens hem d'empescar per traçar el recorregut de la cursa que cada any organitzem.

No volem entrar en detalls, ni pensem posar-nos a la boca cap nom, més ens estimem no pensar-hi que avui no és dia per a agrors ni per a obrir nafres.

Molt més escaient resulta aprofitar l'oportunitat per recordar l'entranyable Toni Sors, el "senyor Antoni", com se'l coneixia en els ambients que solia freqüentar, a qui tenim tots plegats en els altars. I la gran fita que va aconseguir: que un català petgés el cim de l'Everest per primera vegada.

Ja han passat vint-i-cinc anys des d'aleshores i sembla que va ser ahir. El veig en un racó assolellat, amb una cigarreta a la boca, mirant-s'ho tot a distància i pensant què hauria fet ell per merèixer tants compliments i tant reconeixement dels seus parroquians. Quin personatge!

I quin disgust que tindria en adonar-se que gairebé resulta més difícil enfilar-se al Montalt, per les circumstàncies que patim, que a moltes muntanyes a les quals dedicà esforç i enginy.

L'enginy és el que tindrem de dedicar tots per en un futur passejar per l'avinguda que porta el seu nom, ja que l'obra promet una durada com la del entorn de l'Església.

No volem deixar passar l'oportunitat de dedicar unes amables paraules als entranyables amics i prestigiosos atletes de les boles grosses i el bolí, que en un rampell de generositat inaudit s'han avingut a cedir-nos, quan fem bondat, una part del llampant edifici que, com sap tothom, els pertany perquè van ser els primers a aixecar el dit. Gràcies col·legues! No se pas què faríem sense vosaltres.

Qui no s'imagina una Festa Major sense els Gegants, acompanyats per les autoritats que per més que estirin el coll no poden mirar-los per sobre les espatlles ni desempallegar-se de la seva generositat envers la cultura del poble.

Però ara el que toca és gaudir de la festa, arreplegar tots els aperitius i cassolades que puguem, giravoltar com una baldufa a l'envelat, si encara hi és, per cert, com no hi ha cap sostre en el nostre poble per celebrar la Festa Major, en temps de crisi el millor és un envelat desmuntable que com el conte dels tres porquets, voli d'una bufada.

Però aprofitem per fer-la petar amb aquell que tal dia va marxar i només torna per la Festa Major, fer costat a l'Orfeó a l'Ofici, ara que encara refila, posar un ciri perquè no defalleixin i... viure feliços!

No cal que hi aneu pedalejant, però feu-me el fotut favor de ser-hi, de fer ben solemnes aquests dies i de participar.

Visca la Festa Major, visca els Xurribikers i visca el Montalt!

Sant Vicenç de Montalt, 16 de gener de 2010